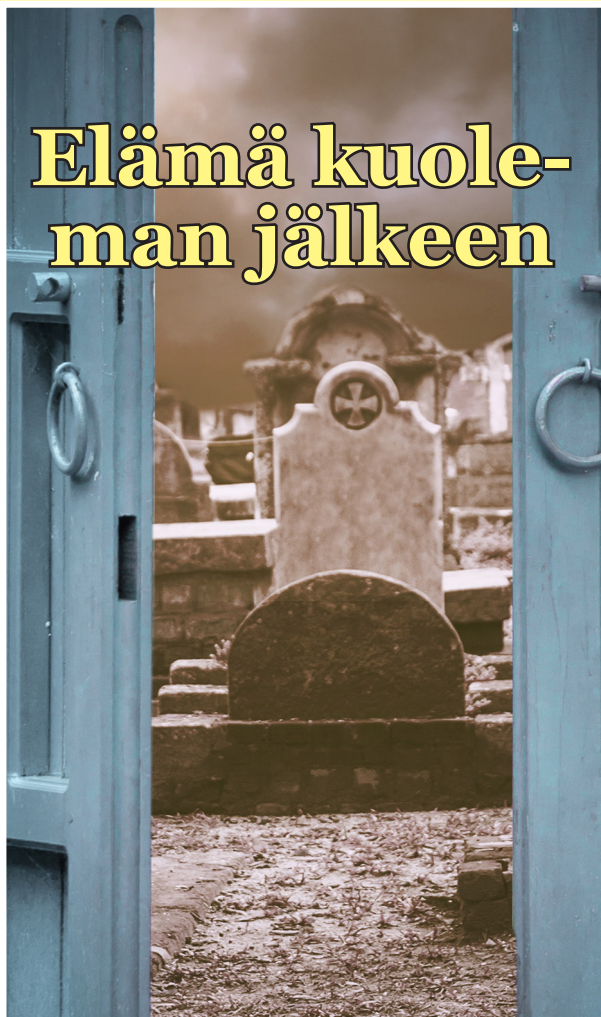

Elämä kuole- man jälkeen

Elämä kuoleman jälkeen

"Jos ihminen kuolee, elääkö hän uudelleen?"

Job 14:14

Mikään aihe ei ole niin kiehtova ja yleismaailmallinen kuin mahdollisuus elämään kuoleman jälkeen. Tämä johtuu siitä, että kuolema itsessään on niin yleismaailmallinen ja koska kaikki järkevästi ajattelevat ihmiset haluavat elää. Kukaan ei normaalitilanteessa halua kuolla, mutta kaikki ymmärtävät, että ihmisen ennakointikyvyn puitteissa kuolema odottaa jokaista ihmistä. Joten kysymys siitä, onko kuoleman jälkeen elämää, on kaikkien sydämissä ja monien huulilla.

Ihmiset kautta aikojen, turhautuneina rakkaidensa kuolemasta ja varmoina omasta lopullisesta tuhostaan ennen kuolemaa, ovat keksineet kaikenlaisia filosofioita yrittäessään rauhoittaa pelkojaan ja kieltää traagisen todellisuuden. He ovat yrittäneet uskoa, että kuolema ei ole sitä, miltä se näyttää; että se ei ole vihollinen vaan ystävä, keino, jonka avulla ihmiset pääsevät toiseen, ylevämpään elämän valtakuntaan.

Sekä oppineet että oppimattomat ovat kysyneet yhä uudelleen: Missä ovat kuolleet? Mitä todella tapahtuu, kun ihminen kuolee? Ovatko kuolleet elävämpiä kuin elävät? Tuhansia vuosia sitten profeetta Job kysyi: "Kun ihminen kuolee, elääkö hän uudelleen?" (Job 14:14). Näin Jumalan profeetta puhui lukemattomien miljoonien puolesta, jotka ovat surneet rakkaitaan ja jotka itse, kuten kaikki ihmiset, ovat pelänneet varmuudella tulevan kuoleman.

Jobilla oli henkilökohtainen ja elintärkeä intressi saada vastaus kysymykseensä: "Jos ihminen kuolee, elääkö hän uudelleen?", sillä hän oli juuri pyytänyt Jumalaa antamaan hänen kuolla. Job ei ollut väsynyt elämäänsä, mutta hän oli niin uupunut kärsimyksistä, että hän alkoi miettiä, oliko tällaisissa olosuhteissa elämällä mitään arvoa.

Jaakob kirjoitti: "Olette kuulleet Jobin kärsivällisyydestä" (Jaakobin kirje 5:11). Job tarvitsi kärsivällisyyttä, sillä Jumala oli sallinut äärimmäisen vakavien onnettomuuksien kohdata hänet. Hänen karjansa, laumansa ja perheensä tuhoutuivat. Hän menetti terveytensä ja sairastui inhottavaan ihosairauteen, joka peitti hänen koko ruumiinsa. Lopulta hänen vaimonsa kääntyi häntä vastaan ja sanoi: "Kiroa Jumala ja kuole!" (Job 2:9).

Jobilla ei kuitenkaan ollut aikomusta kirotta Jumalaa. Hän luotti Jumalaan, vaikka ei ymmärtänyt, miksi hän sai kärsiä niin kovasti. Ymmärrettävästi hän halusi vapautua kärsimyksistään, jos se oli Jumalan tahto, joten hän rukoili: "Oi, jos sinä minut hautaat ja salaat minut, kunnes vihasi on ohi, ja asetat minulle määrääjän ja muistat minut!" Job 14:13

Pyydettyään näin Jumalalta kuolemaa, Job pohti, mitä tapahtuisi, jos Jumala vastaisi hänen rukoukseensa ja antaisi hänen kuolla. Niinpä hän kysyi: "Jos ihminen kuolee, elääkö hän uudelleen?" Job puhui omasta kokemuksestaan ja tunteistaan, mutta Jumalan profeettana hänen sanansa ovat jumalallisesti innoitettuja, joten tiedämme, että hän muotoili kysymyksen kuolemanjälkeisestä elämästä tavalla, joka on sopusoinnussa Jumalan sanan totuuden kanssa.

On siis tärkeää huomata, että Job ei kysynyt: "Jos ihminen kuolee, onko hän elävämpi kuin koskaan?" Hän ei myöskään kysynyt: "Jos ihminen kuolee, tarkoittaako se, että hän on vain muuttanut toiseen huoneeseen tai mennyt taivaaseen tai kidutuspaikkaan?" Job tiesi, että kun ihminen kuolee, hän on kuollut, joten hän kysyi: "Jos ihminen kuolee, herääkö hän jälleen eloon?"

Näin meidän huomio kiinnitetään Raamatun suureen perustotuuteen, että kuoleman jälkeinen elämä riippuu kuolleiden herättämisestä, heräämisestä. Kuoleman jälkeiseen elämään on toivoa, ei siksi, että kuolemaa ei ole, vaan siksi, että Jumala on luvannut käyttää mahtavaa voimaansa kuolleiden herättämiseen eloon. Job tiesi, että jos hän saisi kuolla välttyäkseen lisäkärsimyksiltä, Jumala herättäisi hänet myöhemmin henkiin, sillä hän sanoi edelleen: ”Kaikki minun määrätyt päiväni minä odotan (kuolemassa), kunnes muutokseni (kuolemasta elämään) tulee. Sinä kutsut, ja minä vastaan sinulle; sinä haluat nähdä sinun kättesi työn.” Job 14:14,15

Ylösnousemuksen toivo

Jobin vakuutus, että Jumala kutsuisi hänet kuolemasta omalla ajallaan, on täysin sopusoinnussa koko Jumalan sanan todistuksen kanssa kuolemanjälkeisestä elämästä. Juuri tämä ylösnousemuksen toivo esitetään niin selvästi ja lohduttavalla varmuudella Uudessa testamentissa.

Apostoli Paavali kirjoitti: ”Sillä kuten kuolema tuli ihmisen kautta, niin myös kuolleiden ylösnousemus tuli ihmisen kautta.” (1. Kor. 15:21). Kaksi ”ihmistä”, joihin tässä tekstissä viitataan, ovat Aadam ja Jeesus.

Aadam rikkoi Jumalan lakia ja toi itselleen ja jälkeläisilleen kuoleman rangaistuksen. Jeesus otti syntisten paikan kuolemassa ja mahdollisti siten syntisen Aatamin sukukunnan vapautumisen kuolemasta ylösnousemuksen kautta. Tätä Paavali tarkoitti kirjoittaessaan: ”Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan lahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Roomalaiskirje 6:23).

Kuolleiden ylösnousemus on niin tärkeä kuolemanjälkeisen elämän varmistamiseksi, että apostoli Paavali kirjoitti kristityistä korostaen, että jos ylösnousemusta ei ole, ”myös ne, jotka ovat nukkuneet Kristuksessa, ovat kadonneet” (1. Kor. 15:18). Tämä tarkoittaa yksinkertaisesti, että jos ylösnousemusta ei ole, jopa ne, jotka nyt uskovat Kristukseen ja seuraavat hänen jalanjalkiaan, kadotetaan kuolemassa.

Miksi sekaannusta?

Koska Raamattu opettaa niin selvästi, että toivo kuolemanjälkeisestä elämästä perustuu Jumalan lupaukseen herättää kuolleet kuolleista ylösnousemuksessa, herää luonnollisesti kysymys, miksi niin monet, jotka sanovat uskovansa Raamatun opetuksiin, ovat hämmentyneitä tästä

aiheesta. Tämän hämmennyksen syy juontaa juurensa Eedenin puutarhaan.

Jumala sanoi Aadamille: "Älä syö siitä puusta, joka antaa tiedon hyvästä ja pahasta, sillä sinä päivänä, jona siitä syöt, sinä kuolet." (1. Moos. 2:17). Myöhemmin Saatana, puhuessaan käärmeen kautta, kysyi Eevalta tästä sanoen: "Onko Jumala sanonut, että te ette saa syödä puutarhan kaikista puista?" (1. Moos. 3:1). Eeva vahvisti sen, mitä Jumala oli sanonut, mukaan lukien hänen lausuntonsa, että kuolema olisi rangaistus tottelemattomuudesta. Jakeet 2,3

Sitten Saatana vastasi Eevalle: "Ette suinkaan kuole." (1. Mooseksen kirja 3:4). Tämä oli kieltäminen siitä, mitä Luoja oli sanonut. Itse asiassa Saatana syytti Jumalaa valehtelusta, kun tämä sanoi, että kuolema olisi rangaistus tottelemattomuudesta. Saatana uskoi ehkä, että hän voisi jollain tavalla estää Jumalan tarkoituksen määrätä ihmiselle kuolemanrangaistus. Jos näin oli, hän huomasi pian, että hänen ponnistelunsa olivat turhia, sillä ihmiskunta alkoi kuolla.

Saatana ei kuitenkaan myöntänyt olevansa väärässä. Sen sijaan hän alkoi ihmisten välityksellä levittää propagandaa, että kuolema ei

ole sitä, miltä se näyttää, että todellisuudessa kuolemaa ei ole. Siltä osin kuin hän sai ihmiset uskomaan tämän, hän todisti puhuneensa totta, kun hän sanoi Eevalle: ”Ette suinkaan kuole, vaan te vain näyttäisitte kuolevan, ja kun te näyttäisitte kuolevan, te olisitte todellisuudessa elävämpiä kuin koskaan.”

Niille, jotka luottavat Jumalan sanaan, ei ole vaikeaa päättää, kumman Eedenin puutarhassa annettu ista lausumista on hyväksyttävä. Luoja julisti: ”Sinä päivänä, jona siitä syöt, sinä varmasti kuolet”, ja me tiedämme, että Jumala puhui totta. Saatana sanoi: ”Et sinä varmasti kuole”, ja me tiedämme, että hän ei puhunut totta. Jeesus sanoi Saatanasta: ”Hän on valehtelija ja valheen isä.” Joh. 8:44

Saatana ei ole vain valehtelija, vaan kuten Jeesus julisti, hän on ”valehtelijoiden isä”. Toisin sanoen, Saatana oli ensimmäisen valheen isä, ja se oli tuhoisin ja kauaskantoisin valhe, joka on koskaan kerrottu. Tämä Eedenin puutarhasta alkunsa saanut valhe on turmellut totuuden kuolemasta kaikkien kansojen ja uskontojen ihmisten mielissä, kun taas totuutta, jonka Jumala ilmaisi lauseella ”sinä varmasti kuolet”, on uskonut vain suhteellisen harvat.

"Erillinen olento" -valhe

Kaikille on ollut selvää, että ihmiskeho kuolee. Saatana tiesi, ettei hänellä ollut mitään mahdollisuutta pettää ihmisiä tässä asiassa, joten hän alkoi levittää ajatusta, että ihmiskehossa on jotain, joka on erillinen kehosta, jokin olento, joka pakenee kehosta sen kuollessa ja jatkaa elämäänsä. Kristillisissä teologian piireissä tätä määrittelemätöntä jotain kutsutaan "kuolemattomaksi sieluksi".

Muinaiset egyptiläiset uskoivat tähän. Myöhemmin kreikkalaiset filosofit omaksuivat tämän näkemyksen, ja apostolien kuoltua pakanalliset filosofit toivat sen kristilliseen kirkkoon. Vaikka sitä on kuvattu monin tavoin, tämä teoria, jonka mukaan ihmisessä on jotain, joka ei voi kuolla, ja että siksi kuolemaa ei ole, on ollut kaikkien pakanallisten uskonnollisten ryhmien yleinen uskomus.

Raamattu osoittaa, että tämä uskomus oli yleinen pakanallisten keskuudessa kuningas Salomon aikana, ja näemme hänen taistelevan tätä virhettä vastaan totuudella. Hän kirjoitti: "Mitä ihmislapsille tapahtuu, tapahtuu myös eläimille; heille tapahtuu sama asia: kun yksi kuolee, niin kuolee myös toinen; heillä on kaikki sama henki, niin että ihminen ei ole

eläintä parempi, sillä kaikki on turhuutta. Kaikki menevät samaan paikkaan; kaikki ovat tomua, ja kaikki muuttuvat taas tomuksi. Kuka tietää (tai kuka voi todistaa), mikä on ihmisen henki, joka nousee ylöspäin, ja mikä on eläimen henki, joka laskeutuu alas maahan?” Saarnaaja 3:19-21

Kuinka selvästi Salomo ilmaisee Jumalan totuuden, vahvistamalla, että kuolemassa ihminen ja eläin ovat samanlaisia, että heillä kaikilla on yksi henki, tai ”henki”, kuten sama hepreankielinen sana on käännetty jakeessa 21. Kun Salomo on näin esittänyt totuuden, hän kysyy, kuka voi todistaa toisin? Hän tiesi selvästi, että ympäröivät pakanakansat uskoivat toisin, että he uskoivat Saatanan valheeseen, että kuolemaa ei ole, että vaikka ruumis kuolee, on olemassa ”henki”, joka nousee ”ylös” ja jatkaa elämäänsä. Mutta Salomo osoittaa, että tämä ei ole totta. Hän sanoo pikemminkin, että kuolemassa ihminen ja eläin ovat samanlaisia. Ihmisen ylivoima eläimiin nähden on siinä, että Jumala on luvannut herättää kuolleet ihmiset kuolleista ylösnousemuksessa, mutta ei ole luvannut tehdä tätä alemmille eläimille.

Ei ”kuolemattomia sieluja”

Ilmausta ”kuolematon sielu” ei esiinny Raamatussa, eikä Raamattu edes kaukaisesti opeta, että ihmiskehossa asuisi ”erillinen olento”, joka pakenisi elämäänsä muualle ruumiin kuollessa. Sana ”sielu” esiintyy Raamatussa ensimmäisen kerran 1. Mooseksen kirjassa 2:7. Tässä tekstissä kerrotaan, että Jumala loi ihmisen maasta, puhalsi hänen sieraimiinsa ”elämän hengen” ja ihminen ”tuli eläväksi sieluksi”.

”Elävä sielu” on yksinkertaisesti elävä olento tai elävä luotu, joka, kuten tämä teksti paljastaa, syntyy elämän hengen ja organismin eli ruumiin yhdistymisestä. Ruumis ei ole sielu. Elämän henki ei ole ”inen” sielu. Kun jumalallinen armo ja voima antavat hengelle elämän ruumiille, näiden kahden yhdistelmä tuottaa ”elävän sielun”.

Salomo sanoi, että ihmisellä ja eläimillä on yksi ja sama henki, ja hän oli oikeassa. Ihmisistä ja alemmista eläimistä, jotka tuhoutuivat vedenpaisumuksessa, luemme: ”Kaikki liha, joka liikkui maan päällä, lintu, karja, eläin ja kaikki maassa ryömivä, kaikki, jonka sieraimissa oli elämän henkäys, kaikki, mikä oli kuivalla maalla, kuoli.” 1. Mooseksen kirja 7:21,22

Koska eläimet elävät samasta ”elämän hengestä”, joka mahdollistaa ihmisen elämän, kaikki eläimet ovat myös ”eläviä sieluja”, ja tämä on selvästi vahvistettu Jumalan Sanassa. Tämä tärkeä totuus on piilotettu satunnaiselta Raamatun lukijalta epäjohtonmukaisen käännöksen avulla. Esimerkiksi 1. Mooseksen kirjan 1:24:ssä lukee: ”Ja Jumala sanoi: Tuottakoon maa elävät olennot lajinsa mukaan, karja ja matelijat ja maalla elävät eläimet lajinsa mukaan. Ja niin tapahtui.”

Tässä tekstissä ilmaisu ”elävät olennot” on käännös täsmälleen samoista hepreankielisistä sanoista, jotka on käännetty ”elävä sielu” 1. Mooseksen kirjan 2:7:ssä, jossa viitataan Aadamiin – sanat ” ” ja ”sielu” ovat molemmat käännöksiä hepreankielisestä sanasta *nephesh*. Vain koska kääntäjät pyrkivät luomaan eron ihmisen ja eläimen välille, mitä Raamattu ei oikeuta, he käyttivät sanaa ”olento”, kun viittaus koski alempia eläimiä, ja sanaa ”sielu”, kun teksti viittasi ihmiseen. Ei ihme, että Salomo kirjoitti: ”Kuten yksi kuolee, niin kuolee myös toinen.”

Kun Adam kuoli, hänen ruumiinsa palasi tomuksi – ”Tomusta olet ja tomuksi sinä palautut” (1. Moos. 3:19). (1. Moos. 3:19). Jumalan antama oikeus elää, joka toteutui Jumalan henkeä puhaltamalla hänen

sieraimiinsa, palasi Jumalalle. Ajatuksen ilmaisee selvästi Salomo, joka kuvatessaan ihmisen kuolemaa kirjoitti: "Silloin pöly palaa maaksi, ja henki palaa Jumalalle, joka sen antoi." Saarnaaja 12:7

Tässä tekstissä esitetty yksinkertainen totuus on monien mielissä sekaisin sanan "henki" väärinkäsityksen vuoksi. Se on käännös hepreankielisestä sanasta, joka tarkoittaa yksinkertaisesti "hengitys" tai, kuten tässä tapauksessa, näkymätöntä elämänvoimaa. Marskukkulalla pitämässään saarnassa Paavali sanoi, että Jumalassa "me elämme, liikumme ja olemme". Apostolien teot 17:28

Tämä teksti ei edes viittaa siihen, että kun ihminen kuolee, hänen ruumiistaan irtoaisi tietoinen olento, joka nousisi taivaaseen Jumalan luo. Tekstissä käytetty sana "palaa" sulkee pois tällaisen tulkinnan mahdollisuuden. Ruumis palaa tomuksi, koska se on peräisin tomusta. Jos "henki" olisi erillinen olento, joka palaisi Jumalan luo, se tarkoittaisi, että tietoinen olento olisi aiemmin asunut Jumalan luona ja saanut luvan tulla väliaikaisesti maan päälle asumaan ihmiskehoon. Kuinka järjetön johtopäätös!

Kuinka johdonmukainen Salomon määritelmä kuolemasta onkaan Raamatun esittämien

tosiasioiden kanssa, jotka koskevat ihmisen elävää sielua tai olentoa. Kun ruumis ja henki palaavat alkuperäisiin lähteisiinsä, ihminen jää jäljelle ikään kuin häntä ei olisi koskaan ollutkaan. Elävä sielu tai olento ei enää ole olemassa. Se on kuollut, ja kuolema on synnin rangaistus. Hesekielin kirjassa 18:4 julistetaan: ”Sielu, joka syntiä tekee, se kuolee.”

Kuolema muuttui ”uneksi”

Koska Jumala on luvannut palauttaa kuolleet ihmiset elämään, Raamattu viittaa kuolleisiin ”nukkuvina”. Jeesus korostaa tätä tärkeää Raamatun totuutta viitatessaan Martan ja Marian veljen Lasarusen kuolemaan. Hän sanoi opetuslapsilleen: ” ” ”Ystävämme Lasarus nukkuu.” Opetuslapset luulivat Jeesuksen tarkoittavan luonnollista unta, joten hän sanoi heille selvästi: ”Lasarus on kuollut.” Joh. 11:11-14

Näin Jeesus esitti yhden Jumalan sanan perusopetuksista. Lasarus oli kuollut, mutta hän oli myös ”nukkunut”. Kun Jumala sanoi Aadamille, että tottelemattomuus johtaisi kuolemaan – ”Sinä kuolet varmasti” – hän viittasi elämän loppumiseen. Tämä elämän loppuminen olisi ollut lopullista, ellei Jumala olisi edelleen rakastanut ihmisiä ja tarjonnut heille pelastusta antamalla rakkaan Poikansa lunastajaksi

ja pelastajaksi kuolemasta. Johanneksen evankeliumi 3:16; 1. Timoteuksen kirje 2:3-6

Jeesus antoi "lihansa", ihmisyytensä, maailman elämän puolesta. (Johannes 6:51). Näin tehtiin järjestely, jolla kumottiin Aatamille ja hänen suvulleen langetettu kuolemantuomio. Ja vaikka kaikki ovat edelleen kuolleet, Kristuksen Jeesuksen kautta saadun lunastuksen ansiosta kuolleet heräävät. Koska kuolleet heräävät, Raamattu käyttää termiä "uni" kuvaamaan heidän väliaikaista elämänsä puuttumista.

Nukkuvat ovat tajuttomia, samoin kuin kuolleet. He eivät näe, kuule tai tiedä mitään. Raamattu sanoo: "Elävät tietävät, että he kuoleva, mutta kuolleet eivät tiedä mitään." (Saarnaaja 9:5). Nukkuvat voidaan herättää, joten myös kuolemassa "nukkuvat" voidaan herättää ja heidät herätetään. Kuten Jeesus sanoi Lasaruksesta: "Minä menen herättämään hänet unesta" (Joh. 11:11). Niinpä kaikki, jotka ovat "nukkuvat" kuolemassa, herätetään jumalallisella voimalla maan uuden päivän aamuna. Siksi luemme: "Itku voi kestää yön, mutta aamulla tulee ilo" (Ps. 30:5).

Marta lohdutetaan

Jeesus ja pieni perhe Betaniassa – Martha, Maria ja Lasarus – olivat erityisiä ystäviä. Kun Lasarus sairastui, Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat Galileassa, joka oli jonkin matkan päässä Betaniasta. Sisaret lähettivät Jeesukselle viestin Lasaruksen sairaudesta, mutta hän ei mennyt heti heidän luokseen. Hän odotti kaksi päivää ja ilmoitti sitten, että Lasarus oli kuollut ja ”nukkui” ja että hän aikoi ”herättää hänet unesta”.

Martha meni Jeesusta vastaan, kun tämä lähestyi heidän kotiaan. Hän moitti Jeesusta lempeästi ja sanoi: ”Herra, jos olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut” (Joh. 11:21). Martha oli murtunut, ja tämä oli Jeesukselle erinomainen tilaisuus lohduttaa häntä, , minkä hän myös teki. Mutta mitä lohduttavia sanoja Mestari sanoi Martalle tämän suuressa hädässä? Sanoiko Jeesus hänelle, kuten usein on sanottu vastaavissa tilanteissa: ”Martha, veljesi ei ole oikeasti kuollut, hän on vain irrottanut ulkokuorensa, ruumiinsa”? Sanoiko Jeesus, että todellinen Lasarus oli elävämpi kuin koskaan? Sanoiko hän Martalle, että Lasaruksen ”sielu” oli todennäköisesti lähellä? Sanoiko hän: ”Martha, kuolemaa ei ole”?

Ei, Jeesus ei sanonut mitään sellaista. Jeesus oli aiemmin sanonut opetuslapsilleen: "Lasarus on kuollut", eikä hän nyt olisi voinut kumota tätä totuutta sanomalla Martalle, että hänen veljensä oli elävämpi kuin koskaan. Se, mitä hän sanoi lohduttaakseen Marttaa, oli sopusoinnussa koko Jumalan Sanan todistuksen kanssa. Tietäen, että Lasarus oli todella kuollut, hän sanoi Martalle: "Sinun veljesi nousee jälleen." jae 23

Jos Lasarus joskus heräisi henkiin, hänet olisi palautettava elämään, ja Jeesus vakuutti sisarelleen, että näin tapahtuisi: "Sinun veljesi nousee jälleen." Martha ei ollut varma, mitä Jeesus tarkoitti. Hän tiesi, että Jeesus oli herättänyt muita kuoleman unesta, ja hän oli sanonut Jeesukselle: "Mitä tahansa pyydät Jumalalta, Jumala antaa sinulle", mutta hän ei ollut varma, että Jeesus pyytäisi Jumalaa herättämään hänen veljensä kuoleman unesta. J , hän vastasi: "Tiedän, että hän nousee kuolleista viimeisenä päivänä." jakeet 22-24

Martha tiesi, että kaikki kuolleet herätetään yleisessä ylösnousemuksessa ja että silloin myös Lasarus herää kuoleman unesta. Hän tuns Vanhan testamentin lupaukset ja oli kuunnellut Jeesuksen opetuksia kunnioittavasti ja uskollisesti, joten hän

tiesi, että koko ihmiskunnalla oli loistava toivo ylösnousemuksesta.

Martha ymmärsi myös, että yleinen ylösnousemus tapahtuisi ”viimeisenä päivänä”. Viimeinen päivä ei ole ”tuomiopäivä”, kuten monet ovat luulleet. Sana ”päivä” viittaa tässä tapauksessa aikakauteen tai aikakauteen, viimeiseen aikakauteen Jumalan suuressa suunnitelmassa ihmiskunnan lunastamiseksi ja pelastamiseksi synnistä ja kuolemasta.

Jumalan pelastussuunnitelmassa on useita aikakausia. Ennen Jeesuksen ensimmäistä tulemistä oli patriarkaallinen aikakausi ja myös juutalainen aikakausi. Kristuksen ensimmäisestä tulemisesta lähtien on ollut evankeliumin aikakausi. Nämä ovat olleet valmistelevia aikakausia, joiden aikana Jumala on valinnut ja valmistanut ne, jotka tulisivat toimimaan yhteistyössä Jeesuksen kanssa jumalallisen suunnitelman viimeisessä aikakaudessa, viimeisenä päivänä, aikana, jolloin Jumalan suunnitelma saavuttaisi täyttymyksensä kuolleiden heräämisessä ja kaikkien niiden elämän palautumisessa täydellisyyteen, jotka silloin uskoisivat ja noudattaisivat Kristuksen valtakunnan lakeja.

Martta tiesi tästä viimeisestä aikakaudesta, tai viimeisestä päivästä, Jumalan suunnitelmassa, ja hän tiesi, että hänen veljensä ja kaikki kuolleet heräisivät silloin kuoleman unesta. Mutta Martta ei tiennyt, tarkoittiko Jeesus tätä, kun hän sanoi: "Veljesi nousee ylös." Jeesus ei myöskään selittänyt Marthalle suoraan, mitä hän tarkoitti sillä hetkellä. Sen sijaan hän vastasi: "Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut, ja joka elää ja uskoo minuun, ei kuole ikinä" (jakeet 25, 26). Martha oli ilmaissut uskonsa yleiseen ylösnousemukseen viimeisenä päivänä. Nyt Jeesus selitti, että hän oli "ylösnousemus ja elämä", se, joka herättäisi kuolleet viimeisenä päivänä ja antaisi ikuisen elämän kaikille, jotka silloin uskoisivat häneen.

Tässä vastauksessaan Martalle Jeesus mainitsee kaksi ryhmää, jotka saavat elämän hänen kauttaan. Ensinnäkin ovat ne, jotka nyt uskovat, mutta menevät kuolemaan. Jeesus vakuutti Martalle, että hän herättäisi heidät kuolemasta. Ja sitten ovat ne, jotka heräävät ylösnousemuksessa ja sitten uskovat häne . Jeesus sanoi, että he eivät enää koskaan kuolisi. jakeet 25,26

Vakuutettuaan Marthalle, että sekä uskovat että epäuskoiset heräävät kuolleista, Jeesus kysyi

häneltä: "Uskotko sinä tämän?" Martha vastasi: "Kyllä, Herra, minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika" (jakeet 26, 27). Martha ymmärsi oikein, että Kristus, eli luvattu Messias, lähetettäisiin maailmaan pelastamaan ihmiskunta kuolemalta ja että tämä tapahtuisi herättämällä ne, jotka "nukkuvat" kuolemassa. Hän uskoi, että Jeesus oli luvattu Messias, tuleva Kristus, ja että hänessä oli ylösnousemuksen voima.

Lazarus herää

Kun Martta oli tunnustanut uskonsa Jeesukseen Messiaana ja hänen kykynsä herättää kuolleet henkiin, hän palasi kotiinsa ja pyysi Mariaa tulemaan mukaansa tapaamaan Jeesusta, minkä tämä teki. Martan tavoin Maria sanoi Mestarille: "Jos olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut" (jake 32). Jeesuksen sydän liikuttui tästä surun ja suuren menetyksen kohtauksesta, ja hän itki muiden mukana. Sitten hän pyysi, että hänet vietäisiin Lasaruksen haudalle.

Haudan ääressä Jeesus pyysi, että sisäänkäynnin edessä oleva kivi vieritettäisiin pois. Silloin Martta vastusti. Hän oli aiemmin tunnustanut uskovansa, että Jeesus voisi herättää hänen veljensä henkiin, mutta nyt hän epäili ja sanoi Jeesukselle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut

kuolleen neljä päivää” (jae 39). Mutta Jeesukselle tämä ei ollut tärkeää. Hän oli aikeissa osoittaa, mitä jumalallinen voima lopulta saavuttaa kaikkien kuolleiden hyväksi, ja jumalallisen voiman vaikutusalueella ei ole merkitystä, onko ihminen ollut kuolleen neljä päivää vai tuhansia vuosia; elämä voidaan palauttaa. Se, joka alun perin loi elämän, on täysin kykenevä palauttamaan sen.

Seisomassa avatun haudan edessä, sopivan rukouksen jälkeen Jeesus huusi kovalla äänellä: ”Lazarus, tule ulos” (jae 43). On mielenkiintoista huomata, mitä kertomus ei sano. Se ei sano Lazaruksesta, että hän, joka oli mennyt taivaaseen, palasi. Lasarus ei ollut mennyt taivaaseen. Siinä ei sanota, että se, joka oli mennyt kiirastuleen, palasi. Siinä ei sanota, että se, joka oli mennyt ikuiseen kidutuksen kuiluun, vapautettiin kidutuksesta. Ikuista kidutuksen kuilua ei ole olemassa.

Kertomuksessa sanotaan, että kun Jeesus huusi: ”Lazarus, tule ulos... se, joka oli kuollut, tuli ulos.” Jeesus oli aiemmin sanonut, että Lazarus oli kuollut. Nyt kuollut Lazarus oli herännyt kuoleman unesta. Vapautettu hautavaatteistaan Lazarus seurusteli ja oli yhdessä perheensä ja ystäviensä kanssa kuten ennenkin. Elämään palautettuna hän ei ollut aave tai haamu. Hän oli sama Lasarus kuin ennenkin. Hän oli

iloinen saadessaan elää jälleen, ja hänen perheensä oli iloinen saadessaan hänet takaisin.

”Älkää ihmettelkö”

Aiemmin puhuessaan kuolleiden ylösnousemuksesta Jeesus sanoi: ”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki on tulossa, jolloin kaikki haudoissa olevat kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat tehneet hyvää, elämän ylösnousemukseen, ja ne, jotka ovat tehneet pahaa, tuomion ylösnousemukseen.” Joh. 5:28,29. Tässä meille vakuutetaan, että aivan kuten Lasarus kutsuttiin haudasta, niin kaikki kuolleet kutsutaan yleisen ylösnousemuksen aikana.

Huomaamme, että Jeesus puhuu tässä myös kahdesta yleisestä luokasta ylösnousemuksessa – niistä, jotka ovat tehneet hyvää, ja niistä, jotka ovat tehneet pahaa tai eivät ole tehneet hyvää. Hyvää tehneistä puhutaan jakeessa 24 nykyajan uskovina. Heistä sanotaan, että heillä on iankaikkinen elämä, , eivät he joudu tuomioon. Tämä tarkoittaa, että uskon perusteella uskovat eivät ole enää kuoleman tuomion alaisia, vaan heille on taattu iankaikkinen elämä ylösnousemuksessa. He eivät joudu tulevaankin tuomioon, sillä he ovat läpäisseet

kokeensa menestyksekkäästi nykyisessä elämässään.

Nämä ovat niitä, jotka ovat tehneet "hyvää" uskomalla ja seuraamalla uskollisesti Jeesuksen jalanjälkiä ja osoittaneet olevansa kelpollisia kutsuttaviksi kuolemasta "elämän" ylösnousemukseen. Mutta ne, jotka eivät ole osoittaneet olevansa kelpollisia, herätetään kuolemasta ja joutuvat tuomioon, sillä heidän heräämisensä tapahtuu maailman tuhatvuotisen tuomion päivänä. Apostolien teot 17:31; 2. Pietarin kirje 3:8; Ilmestyskirja 20:6

Kreikankielinen sana on tässä "*krisis*", ja se on käännetty "tuomioksi". Kaikki, jotka eivät nyt osoittaudu kelpollisiksi elämään, joutuvat kriisiin herätessään kuoleman unesta. He tietenkin saavat silloin täyden valaistuksen asiaan liittyvistä kysymyksistä, ja heille annetaan täyden ymmärryksen perusteella mahdollisuus hyväksyä Kristuksen kautta heille tarjottu elämä ja noudattaa Kristuksen valtakunnan lakeja, jotka silloin hallitsevat koko ihmiskunnan asioita. Jos he hyväksyvät ja tottelevat, he palautetaan täydelliseen ihmiselämään ja elävät ikuisesti. Tämä on heidän täydellinen ylösnousemuksensa. Jos he eivät hyväksy ja tottele, he palautetaan kuolemaan. Pietari sanoi tuosta

ajasta, että ne, jotka eivät tottele, ”tuhoutuvat kansan keskuudesta”. Apostolien teot 3:23

Tämän aikakauden uskovat, jotka ovat osoittaneet olevansa kelpollisia elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa, tulevat ylösnousemuksessa ”kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen” (Roomalaiskirje 2:7). Kuolemattomuus ei siis ole ihmiselle luontainen ominaisuus, vaan kunniakas palkka, joka tarjotaan niille, jotka ovat valmiita kärsimään ja kuolemaan Jeesuksen kanssa, jotta he voisivat elää ja hallita hänen kanssaan. Jeesuksen kansan perillisinä hänen valtakunnassaan he ovat myös hänen kanssaan tuomareita tuomiopäivänä. 1. Kor. 6:2,3; Ilm. 3:21; 5:10

Sitten epäuskoinen maailma saa tilaisuuden uskoa, ja kuolleet herätetään kuolleista, jotta he saisivat tämän tilaisuuden. Ne, jotka silloin uskovat, palautetaan siihen ihmisluonnon täydellisyyteen, jonka Aadam menetti, kun hän rikkoi Jumalan lakia ja tuomittiin kuolemaan, ja he elävät maan päällä ihmisinä ikuisesti. Ilmestyskirja 21:4

Mikä onnellinen täyttymys Jumalan suunnitelmalle tämä onkaan, sillä se tarkoittaa, että synti ja kuolema, jotka tulivat Aatamin rikkomuksen seurauksena Eedenissä, eivät kestä ikuisesti ja että

kaikki, jotka ovat kuolleet tämän pitkän itkun ajan, herätetään ja saavat yksilöllisen mahdollisuuden totella Jumalan lakeja ja elää ikuisesti.

Raamattu sanoo, että ”Jumala rakasti maailmaa niin paljon, että hän antoi ainoan Poikansa, jotta jokainen, joka uskoo häneen, ei mene hukkaan, vaan saisi iankaikkisen elämän .” (Joh. 3:16). Mutta voidakseen uskoa häneen heidän on saatava selkeä tieto hänestä, ja tämän he saavat tulevana tuomion päivänä, kun he herätetään kuolleista. Tämä on ihmiskunnalle loistava toivo, ja Jumalan profeetta Daavid esittää sen symbolisesti ja kauniisti. Lainamme:

”Sanokaa pakanakansoille, että Herra hallitsee: maailma pysyy vakaana, eikä se horju; hän tuomitsee kansat oikeudenmukaisesti. Ilostukoot taivaat ja riemuitkoon maa, pauhatkoon meri ja kaikki, mitä siinä on. Pellot iloitkoot ja kaikki, mitä niillä on; silloin kaikki metsän puut riemuitkoot Herran edessä, sillä hän tulee tuomitsemaan maan; hän tuomitsee maailman vanhurskaudella ja kansat totuudellaan.” Psalmi 96:10-13

Todellakin, kuoleman jälkeen on elämä, koska jumalallisen voiman avulla kuolleet herätetään henkiin. Tämä on suuri toivo, joka meille annetaan

Elämä kuoleman jälkeen

25

Jumalan sanassa. Se on toivo kuolleiden
ylösnousemuksesta.